

ЛЪКИ

LUCKY

Copyright © 2021 by Marissa Stapley

By arrangement with Transatlantic Literary Agency Inc.

© Надежда Розова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2023

ISBN: 978-954-28-4155-5

МАРИСА
СТЕЙПЛИ

Лъкми

Превод от английски:
Надежда Розова

*Посвещавам тази книга на майка си
Валъри (1951 – 2020),
която ме научи да бъда смела и издръжлива.
Но не и да забогатявам с измама; наложи се
специално да проучвам как става това.*

Светът е пълен с измама. Но не затваряй очите си за добродетелта, много са хората, които се борят в името на по-висши идеали, и в живота непрекъснато срещаме герои.

Макс Ерман, „Дезидерата“

Февруари 1982 г.

Ню Йорк

Някой беше оставил бебе пред килиите на монахините. Ред беше на Маргарет Джийн да надава ухо към входната врата – другите монахини си бяха сложили тапи за уши и не чуваха пронизителните писъци, които деряха въздуха. Тя обаче въпреки това остана в леглото с надеждата някоя от сестрите да се събуди и да я избави от възникналата драма. Сестра Франсин например, която обичаше все да върши нещо. Или сестра Даниел, която пък имаше решение за всеки проблем. Бебешкият плач стана още по-оглушителен и пак никой не се събуди.

Маргарет Джийн докосна златното кръстче на шията си. Едва от няколко месеца беше в метоха, още не беше положила клетва. Идната седмица монахините трябваше да решат дали да я приемат в своя орден. За първа нощ ѝ поверяваха входната врата, явно я подлагаха на изпитание.

Всъщност не беше католичка. Кръщелното ѝ свидетелство беше подправено. Струваше ѝ се блестяща измама – най-добрата ѝ засега – да се представи като млада жена, която иска да посвети живота си на църквата. Никой не би я потърсил тук, щеше да е в безопасност. Само дето... очакваха от нея да бъде светица. А тя не беше.

Плачът продължаваше. Навън беше кучешки студ. Бебето можеше да умре. Тя с мъка се изправи, облече жилетка и тръгна по коридора с фенерче в ръка.

Трудно преодоля напора на вятъра, за да отвори вратата. Вързопчето лежеше върху средното стъпало. Увито в розови одеяла. Юмруче, здраво стиснато и треперещо. Мили

боже, не можеше ли да се стовари на главата на някого другиги, помисли си Маргарет Джийн и неволно поде пламенна молитва. Новост за нея, досущ като монашеската ѝ роба. Чувстваше се дегизирана.

Някакъв мъж крачеше по тротоара към катедралата. Спря в основата на стълбите, послуша се, после се заизкачва, а Маргарет Джийн стоеше неподвижно и го наблюдаваше. Мъжът приклезна. Промълви нещо на бебето, но Маргарет Джийн не чу какво заради вятъра и плача. Мъжът взе пеленачето на ръце и то престана да врещи.

Маргарет Джийн не помръдваше. Мъжът вдигна поглед към нея.

– Сестро – каза той с ръка на сърцето. Вятърът утихна. Монашеската одежда увисна около лицето и раменете ѝ. Мъжът тръгна нагоре по стълбите, прегърнал бебето.

– Сестро – повтори той.

– Здравейте – кимна му тя.

Мъжът беше много красив, истински Кари Грант или Рок Хъдсън. И преди беше виждала мъже като него, познаваше ги интимно, както не се полага на една монахиня. Лактите на палтото му бяха протрити, но обувките му бяха лъснати до блясък. Косата му беше пригладена с гел и почти не помръдваше на вятъра.

– Аз съм Джон – представи се той. – Простете, ако детето ми ви е събудило.

– Вашето дете ли?

– Да. И... – вдигна той очи към небето – слава Богу, че я намерих. Съпругата ми Глория се бори с... нали знаете... следродилна депресия. – В окръглените му гласни се долавяше лек ирландски акцент. – Тази вечер отидох на работа и когато се върнах, тя не беше на себе си. Каза ми, че излязла и оставила бебето някъде. Пред някаква църква. Цяла нощ обикалям града и го търся. И ето, най-сетне го намерих, слава на Бога.

– Защо не се обадохте в полицията?

– И да арестуват жена ми? – Той се взираше в очите ѝ търсещо. Нищо нямаше да намери, сигурна беше. – Предпочетох да се моля за чудо. И ето го! Намерих детето си. Връщайте се в леглото, сестро.

Маргарет Джийн сведе поглед към бебето.

– Съпругата ви трябва да потърси помощ – каза тя.

– Разбира се. Обещавам. Но съпругата ми заслужава още един шанс. Нима всички Божии чада не заслужават още един шанс, сестро?

Мъжът говореше, все едно я познаваше, все едно беше наясно заслужава или не заслужава тя нов шанс. Испита състрадание към него, заля я мигновено като вълна, връхлетя като камиона с хляб, който се носеше по улицата в началото на сутрешната си обиколка.

– Бог да благослови семейството ви с щастлива участ – отговори тя, както прецени за уместно.

Непознатият беше вперил поглед в златното кръстче на шията ѝ.

– Имаме нужда от помощ – каза той. – Бих могъл да продам това злато. Бихте ли се лишили от него, сестра....?

– Маргарет Джийн – представи се тя.

– За да купя храна – продължи мъжът. – И сухо мляко, защото кърмата на жена ми секна.

Медальонът беше непотребен за нея. От истинско злато беше, но просто част от дегизировката ѝ, нищо повече. Тя го свали и го остави върху повитото бебе.

– Четиринайсет карата е. – Приятно ѝ стана да направи добро. Да дава, а не да взема.

Сведе поглед към бебето.

– Как се казва?

Кратко колебание и после:

– Лусиана. Кръстихме я на майка ми.

Маргарет Джийн реши да му повярва. Докосна с пръсти челцето на Лусиана и направи кръстния знак досущ като свещеника брoени часове по-рано по време на службата за Пепелната сряда.

– Греховете ти са опростени – каза тя и вдигна очи към очите на мъжа.

Проблемът, ако четеш Библията прекалено често, ден по-дир ден, както се иска от ревностна монахиня, беше зараждането на вярата, че чудеса се случват навсякъде. Дори в Куинс. Маргарет Джийн си представи, че наистина е дала благословия на бебето и на мъжа. Че ги е предпазила и че отново ще ги срещне някой ден. Че е постъпила, както е редно.

Спусна резето на входната врата и се върна в монашеската си килия, където се помоли Богу за бебето и за мъжа, помоли се да бъдат благословени, да им провърви.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Лусиана Армстронг стоеше в тоалетната на бензиностанция в Айдахо, близо до границата с Невада. Облечена беше с бяла блуза, тъмносин блейзър, пола в същия цвят и обувки на нисък ток. Косата ѝ беше прибрана на спретнат кок.

– Сбогом, Алейна – каза тя на отражението си в огледалото и се помъчи да не обръща внимание на тъгата. Сигурна беше, че Алейна няма да изчезне завинаги.

Съблече си дрехите и ги натъпка в чантата. После извади къса рокля и чифт обувки на висок ток. Плътна роклята надолу по тялото си, заглади материята от златисти мънестата, изпита тъга, докато ръцете ѝ обхождаха корема, разпусна косата си. От огледалото вече я гледаше една непозната.

– Здравей, Лъки – каза тя.

Обиколи пътеките на магазина към бензиностанцията. Някакъв мъж, който си купуваше цигари, ѝ подсвирна, докато тя се колебаеше между пакет чипс и пакет претцели. Взе и двата, приближи до касата и прегледа вестникарските заглавия, докато чакаше: ден на разплата за Уолстрийт, според анализаторите срывът на пазара през 2008 година щеше да е най-тежкият за всички времена. А после картонена стойка върху плота привлече вниманието ѝ: „Лотария за милиони“, гласеше надписът. Прочете го и сякаш отново стана десетгодишно момиче и се носеше незнайно накъде по шосе И-90 заедно с баща си. „Ти си най-голямата щастливка на света – все ѝ повтаряше той. И винаги купуваше билет за лотарията, когато спираха на бензиностанции като тази. – Едва ли

ще спечелим, но нищо не пречи да се надяваме. Лотарията е най-голямата измама за всички времена, хлапе. Доказателство, че управниците ни са същите като нас: подмамват хората да вярват, че всяка мечта може да се сбъдне.“ Когато ѝ говореше така, Лъки не се чувстваше толкова виновна, защото бяха каквито бяха, и за нещата, които вършеха.

Посегна към касата. Импулсивно си взе фиш от стойката и попълни числата си – същите, които използваше още от дете просто така, за развлечение. Единайсет, защото беше на толкова години, когато ѝ хрумна да си има щастливи числа. Осемнайсет – възрастта, на която нямаше търпение да стане, защото си въобразяваше, че зрелостта ще отприщи някаква магия в живота ѝ. Четиресет и две, защото баща ѝ беше на толкова години, когато тя си избра числата за пръв път. Деветдесет и пет, защото това беше шосето, по което пътуваха в онзи ден. И седемдесет и седем просто така.

Подаде листчето на касиера. Той отпечата лотарийния билет и ѝ го върна.

– Трябва да си напишете името – каза. – Хората забравят, пък после някой им открадне билета или го изгубят. Този път джакпотът е огромен, триста и деветдесет милиона.

– Има по-голям шанс да ме удари мълния, и то два пъти, отколкото да спечеля джакпота – отбеляза Лъки. – Това е просто мечта, нищо повече. – После се обърна, наведе глава, докато минаваше покрай охранителните камери, и излезе на паркинга. Прибра билета в портфейла си и си представи, че се намира в къща на плажа на остров Доминика, изважда билета от време на време и си спомня за баща си – преди да отиде в затвора.

Отвън приятелят ѝ Кари беше напълнил резервоара на сребристото им ауди. Видя я, ухили се до ушите и възкликна само с устни: „Олеле!“. Тя му изпрати въздушна целувка и тръгна към колата, поклащайки бедра. Само че нечий глас я накара да се обърне.

– Ще ми дадете ли нещичко?

Облегнала гръб на бетонната стена на бензиностанцията, седеше жена и държеше табела, на която пишеше: „Без работа и без пари – всичко е от помощ“. Лъки измъкна портфейла си. Извади от него няколко стотачки, после ѝ хрумна нещо и извади от чантата си блузата, полата и обувките.

– Вземете това – каза Лъки.

– Че къде ще ги нося?

– Продайте ги или... – Лъки се приведе по-ниско – ги използвайте за дегизировка.

Жената примигна объркано срещу нея.

– Какво?

– Няма значение. Само... се пазете.

Кари я наблюдаваше с усмивка, докато тя се приближаваше към него. Когато Лъки се качи в колата, той я стисна за брадичката, обърна лицето ѝ и я целуна по устата.

– Изглеждаш адски секси, госпожо... как се регистрирахме в хотела... като Андерсън ли? Страхотно е, че влезе с вид на инвестиционна банкерка, а излезе като момичето, което познавах едно време. Съвсем престана да се обличаш така. Харесва ми. Вече разбирам защо толкова държеше да отидем във Вегас. – Пусна я и тя усети как нещо помежду им се промени. – Смешно ми е как все опитваш... знам ли, да изкупиш вината си, като даваш пари на хора като нея. Скоро ще се отърсиш от това чувство. Ще забравиш.

Изведнъж я обзе раздразнение.

– На хора като нея ли? Нищо не искам да изкупя. Просто опитвам да помогна на човек в нужда.

– Защо?

Луси забеляза през прозореца, че жената ѝ маха с ръка, но отмести поглед.

– Компенсираш за парите, които задигнахме, като влизах в ролята на Робин Худ, така ли? – продължи Кари. – Крадеш от богатите и раздаваш на бедните? Е, мило е. – Той

запали колата и потегли. – Само че няма да се получи. Ние сме такива, каквито сме, Лъки. – Той умееше веднага да напипва най-болезнените места в душата на човек. Не за пръв път напоследък в нея се прокрадна лека тревога. Заминаваха на далечен остров заедно. Само двамата. Никога нямаше да могат да се върнат.

Кари се включи в движението на магистралата и увеличи стереото. Мощно техно изпълни купето. Той я погледна и се усмихна, тя също му отговори с усмивка.

– Ще бъде забавно – каза му с надеждата да убеди и себе си.

– И още как. Вече е. Имаме нужда да се поразсеем. Блясъкът на славата, нали?

Тя отвори плика с претцели и го наклони към него. Най-обикновена двойка на пътешествие, нямаше причина за страх.

– Какво ще е в Доминика, ти как мислиш? В каква къща ще живеем там? – Играеха такава игра навремето, когато се запознаха: представяха си какъв живот ще си изградят, чертаеха мислено бъдещето си. Сега нямаха достатъчно време да си представят следващото си превъплъщение, защото се наложи да заминат много набързо. – На брега на океана, разбира се, но с басейн или без, а?

– Мммм? – Кари бръкна в плика, извади цяла шепа претцели и отново погледна в огледалото за обратно виждане.

– Без басейн – реши Лъки. – На кого му трябва басейн, щом океанът е на една крачка, нали? Ще си вземем куче – от някой приют, каквато беше Бети, и всеки ден ще го водим на дълги разходки по брега.

Думите ѝ секнаха, щом спомена Бети. Обявите за изгубеното куче още бяха разлепени по стълбовете на уличните лампи в техния квартал в Бойзи. Тъгата по Бети беше поредната болка в празното тяло на Лъки.

– Според теб дали някой я е намерил?

– Кого да са намерили?

– Бети.

– Разбира се. Бас ловя, че дори в момента се грижат добре за нея. Не се тревожи. Бети умее да оцелява. – Кари вдигна едната си ръка от волана и се пресегна към ръката на Лъки. – Знам, че е трудно, но накрая всичко ще се подреди. – Дланта му беше лепкава. Личеше си, че е уплашен.

Всъщност... тя също.